

JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

7. Vadību pārņem Dievs

Atklāsmes 19.-22. nodaļa

„Tad es dzirdēju kā liela ļaužu pūļa balsi, kā dziļu ūdeņu balsi un kā grandošu pārkonu: „Alleluja, Kungs mūsu Dievs, Visuvaldītājs, ir tapis ķēniņš! Priecāsimies un liksmosimies, un godināsim viņu, jo ir pienākušas Jēra kāzas, viņa sieva ir jau sagatavojusies””
(Atklāsmes 19: 6-7).

Sena paruna vēsta: „Viena cilvēka prieks ir cita cilvēka bēdas”. Sakautie skumst, bet uzvarētāji tikmēr svin, rīkodami parādes un dzīres. Nereti uzvarētie aklā naidā cenšas vēl kaut ko nodarīt uzvarētājiem, pat ja ilgtermiņā viņu lieta šķiet bezcerīgi zaudēta.

Ļoti līdzīgi Atklāsmes grāmata vēsta par Dieva ienaidnieku nometnes uzvedību pretstatā uzticīgajiem un Debesu būtnēm. Viena puse atviegloti uzelpo un priecājas, ka vadības grožus pārņēmis Dievs un ka Jēzus Kristus atgriežas; otri ir izmisumā par Bābeles krišanas sekām un gatavojas pēdējai cīņai pret Dievu.

Atklāsmes grāmatas beidzamajās nodaļās Jēzus Kristus Jānim rāda, kā noslēgsies gadu tūkstošus ilgusi cīņa starp labo un ļauno. Beigas nav cilvēces bojāeja, bet gan jaunradīta zeme, uz kuras vairs nebūs ciešanu. Vienai ļaužu daļai Atklāsmes grāmata satur neapšaubāmi draudošu paziņojumu, bet visiem tiem, kuri Dievu mīl, viņam uzticas un seko, grāmatas vārdos ir prieka pilna cerību modinoša vēsts.

Pirmā atkāpe

SLEPENĀ AIZRAUŠANA

Mūsdienās daudzi dažādu konfesiju kristieši tic *slepenajai aizraušanai*. Diemžēl šis uzskats Bībelē nekur neparādās. Tā izcelsme ir saistīta ar Fransisko Riberu. Deviņpadsmitajā gadsimtā šo viedokli tālāk attīstīja dispensacionālisms, kurš radās Anglijā uz atklāsmju pamata *mēlēs runātājiem* un kuru aizstāv *Skoufilda Piezīmju Bībele*.

Lai gan hipotētiski uzskati par nākotnes notikumiem var neietekmēt mūsu glābšanu caur Jēzu Kristu, mēs varam vilties un iedragāt ticību, ja notikumi risinās savādāk, nekā esam gaidījuši. Tāpēc mums nevajadzētu doties ārpus tām robežām, ko par šiem jautājumiem saka Bībele (salīdzini ar 1. Korintiešiem 4: 6).

Pirmajā vēstulē korintiešiem 15. nodaļā Pāvils runā par notikumiem Jēzus Kristus atnākšanas laikā. Mirušie tad tiks piecelti „piepeši, vienā acumirkļī, pēdējai taurei skanot”(15. pants;

salīdzini arī 22. un 23. pantu). Dzīvie uzticīgie visi tiks pārvērsti un tāpat kā uzmodinātie saņems Dieva dāvāto nemirstību. Viņi būs pilnīgi un galīgi uzvarējuši nāvi (50. – 55. pants).

Vēl detalizētāk apustulis Pāvils šo notikumu apraksta 1. Tesalonīkiešiem 4: 13-18: tie, kuri būs palikuši dzīvi, neaizsteigsies „priekšā jau aizmigušajiem”. Tātad tie neieies Dieva valstībā pirms Jēzus Kristus atnākšanas un mirušo augšāmcelšanās. Kad Jēzus Kristus nāks no debesīm, „skanot... Dieva taurei”, Kristū mirušie „būs pirmie”, un tikai tad dzīvi palikušie kristieši tiks aizrauti reizē ar viņiem padebešos, gaisā, sastapt Kungu.

Jēzus Kristus atgriešanās, mirušo augšāmcelšanās, dzīvo uzticīgo pārvēršana un pārvietošana ir notikumi, kas nav laikā atdalāmi. Tie nenotiek slepeni jeb pārējai cilvēcei pilnīgi nemanīti. Tie ir pasaules vēstures beigu un Dieva valstības sākuma mērķis. Daniēla grāmatas 2. nodaļā Jēzus Kristus atnākšana ir salīdzināta ar akmeni, kas krīt no debesīm un satriec visas cilvēku dižvalstis. Atklāsmes grāmatas 19. nodaļā Jēzus Kristus nāk ar „debesu karapulku” – tas lielākajai cilvēces daļai ir satriecošs notikums. Bezdievīgie bailēs tad sauks uz kalniem un klintīm: „Krītiņiet pār mums un apslēpiet mūs no tā vaiga, kas sēd tronī!” (Atklāsmes 6: 16-17). Šeit nav ne vārda par kādu slepenu notikumu.

Tāpat arī izteiciens, ka uzticīgie tiks „aizrauti padebešos ... debesīs” (1. Tesalonīkiešiem 4: 17), nekādā ziņā nenožīmē *neredzami*. Tas ir saskaņā ar pārējiem Bībeles pantiem par Jēzus Kristus otro atnākšanu (Mateja 24: 29-31; Lūkas 21: 26-27; Atklāsmes 1: 7): Jēzus Kristus nāk uz debesu mākoņiem, taču ne slepeni, bet ar „lielu varenību un godību”. Ikviens acs viņu redzēs, un daudzi vaimanās. Šajā notikumā mirušie augšāmcelsies, dzīvie kristieši tiks pārvērsti un kopā ar viņiem pārvietoti pie Jēzus Kristus.

Visi šie apraksti rāda, ka uzticīgie kopā ar Jēzu Kristu uzvaras priekā tiks aizrauti debesīs bezdievīgo acu priekšā. Dieva Dēls tādā veidā draudzi ieved savā valstībā – nevis pasaulei nemanot, nevis slepeni un zagšus, bet kā līgavainis līgavu.

UZVARAS PRIEKŠ

Atklāsmes 19: 1-10

Tēli un simboli:

Kāzas (7. pants – Mateja 25: 1-13; Jāņa 14: 1-3)

Viņa sieva (7. pants – Jesajas 62: 5; Jeremijas 2: 2; 2. Korintiešiem 11: 2; Atklāsmes 21: 2)

Pirms Jānim tiek rādīti pasaules vēstures pēdējie notikumi, viņa uzmanība atkal tiek pievērsta debesīm. Apustulis dzird sadziedamies milzīgu pūli, 24 vecajus, četras dzīvās būtnes un no troņa nākošu balsi. Tie slavē Visvareno, tāpēc ka viņa spriedumi ir taisni, jo Bābele ir iznīcināta, Dievs ir pārņēmis varu pār savu valstību un pienākušas „Jēra kāzas”.

Mocekļu sauciens pēc taisnības (Atklāsmes 6: 10) tagad ir atbildēts, vajātāju vara iznīcināta, tāpēc visi, kas no tās ir cietuši, tagad var līksmoties.

Vēstījums „dūmi no tās kāpj augšup mūžu mūžos” (3. pants) nenožīmē, ka Bābele bezgalīgi tiks mocīta elles ugunīs, jo paši viņas sekotāji ir to jau sadedzinājuši ugunī (Atklāsmes 17: 16) un

redzējuši paceļamies viņas dūmus (Atklāsmes 18: 9). Bābele ir kritusi, un „vairs nebūs atrodama” (Atklāsmes 18: 21). Vecās derības tēls par mūžīgi mūžos kāpjošiem dūmiem (Jesajas 34: 9-10) nozīmē, ka Dieva spriedums ir galīgs un neatsaucams. Tas ir spēkā mūžīgi. Kopš šī brīža Bābele Atklāsmes grāmatā vairs netiek pieminēta.

Turpmāk uzsvars tiek likts uz to, ko dara Dievs Tēvs un Jēzus Kristus. Ir pienācis brīdis, kad Jēzus uzticīgos uzņem pie sevis kā līgavainis līgavu. Tālāk arī jaunā Jeruzāleme tiek salīdzināta ar līgavu (Atklāsmes 21: 2), taču šeit ar to nav domātas tikai ēkas, bet pilsēta ar visiem iedzīvotājiem – izglābtajiem.

Jāņa aprakstītā aina līdzinās ebreju kāzu ceremonijai. Pēc saderināšanās līgava gatavo sevi kāzām, bet līgavainis tikmēr atgriežas tēva namā, lai sagatavotu kopdzīvošanas vietu vai pat paplašinātu ēku ar jaunām istabām. Uz to atsaucas Jēzus Kristus, sacīdams, ka viņa Tēva namā esot daudz mājokļu un ka viņš tagad aizejot mums sagatavot vietu. Pēc tam viņš atkal nāksot, lai uzticīgos ņemtu pie sevis (Jāņa 14: 2-3).

Tā kā uzticīgie ir pieņēmuši Jēzu Kristu par savu Glābēju, paliekot viņam uzticīgi, un nav saistījušies ar citiem dieviem, kultiem un reliģijām, kā to darījusi Bābele, tie saņem baltu kāzu apmetni – simbolu, ka viņš tos ir pasludinājis par taisniem. Tie ir svēti Bībeles nozīmē – viņi pieder Dievam un kalpo tam.

Kā tas jau redzams Jēzus Kristus līdzībās, arī Atklāsmes grāmatas aina satur vairākus paralēlus tēlus: uzticīgie ir ainoti ne tikai ar līgavu, bet arī ar kāzu viesiem. Šie tēli nav viens otram pretrunā – ar tiem tiek rādītas glābšanas dažādās šķautnes. Kāzu mielastos parasti netika aicināti svešinieki, bet tikai tuvi draugi un radinieki. Tādā nozīmē uzticīgie ir arī Jēzus Kristus brāļi un māsas jeb viņa draugi. Tie tiek nosaukti par svētīgiem, kas nozīmē izglābti un laimīgi. Šajā vārdā ir ietilpinātas abas nozīmes. Tā kā viņi pieder Jēzum Kristum un viņš tos ir izglābis, uzticīgos gaida izcila nākotne, un par to viņi var priecāties.

Atklāto notikumu un tēlu pārņemts, Jānis nokrīt atklāsmes skaidrotājam pie kājām. Acīmredzot viņš ir pārliecināts, ka tas ir pats Jēzus Kristus, un tādēļ grib to pielūgt. Taču šī būtne viņam paskaidro, ka tā ir tikai „kalps, tāpat kā tu” un ka jāpielūdz ir Dievs. Tas atklāj, ka mums, cilvēkiem, nav jāgodina eņģeļi. Viņi kalpo Dievam tāpat kā virs zemes dzīvojošie uzticīgie. Vienīgi Dievs ir pielūgšanas cienīgs.

Jānis šeit lieto grieķu vārdu *proskynese*, kas nozīmē krist zemē un godināt. Jēzus Kristus ir pieņēmis šo godināšanas veidu (Mateja 14: 33; Jāņa 9: 38), un Dievs Tēvs pat īpaši aicina eņģeļus to darīt (Ebrejiem 1: 6). Taču šis eņģelis no tāda pagodinājuma atsakās, jo tas pienākas vienīgi Dievam. Vēl vairāk, nevienam nav jākrīt zemē garīgu līderu vai pat mirušu cilvēku tēlu priekšā, lai tos godinātu. Atklāsmes grāmatā šajā vietā atkal manāma sasaiste ar zvēra un tā tēla pielūgšanu, kā arī triju eņģeļu aicinājumu pielūgt vienīgi Radītāju.

Šādā sakarā eņģelis arī izskaidro, kas jāsaprot ar „Jēzus liecību”: tā ir nevis uzticīgo liecība par Jēzu, bet gan paša Kristus liecināšana viņiem caur Svēto Garu, dodot tiem pravietošanas garu. Dievs neļauj ierobežot veidus, kā viņam vajadzētu runāt uz mums, cilvēkiem (Atklāsmes 22: 19 attiecas tikai uz Atklāsmes grāmatu). Kad Dievam šķiet svarīgi, viņš atklājas cilvēkiem, kuriem jau ir caur Svēto Garu dāvājis pravietošanas garu (1. Korintiešiem 12: 28).

Dieva sūtītas atklāsmes īpaši gaidīt mēs varam lielu pārmaiņu laikos (Joēla 3: 1-4). Viņš mūs ne tikai informē par glābšanu, bet arī sniedz padomus, kā mums šajās situācijās vajadzētu uzvesties. Bībeles vēsts tādēļ nemainās. Dievs nerunā pats sev pretī. Šodien runātie vārdi atbilst tam, par ko viņš ir informējis apustuļus un praviešus, un tas palīdz vēl vairāk uzticēties

rakstītajam Dieva Vārdam. Turpretī ikviens, kas ar savām atklāsmēm vedina ļaudis projām no Bībeles vai kura sacītais nesaskan ar tās patiesību, runā Dieva ienaidnieka uzdevumā, un tam nav praviešu dāvanas.

PĀRDOMĀM

Vai es spēju jau tagad priecāties, ka Jēzus Kristus drīzumā izbeigs ļaunuma spēku valdīšanu?

Otrā atkāpe

KAD UZTICĪGIE IEIES DEBESĪS?

Ebreju kāzu norises aina ir pretrunā ne tikai *slepenajai aizraušanai*, bet arī uzskatam, ka tie, kuri nomiruši ticībā Jēzum Kristum, nokļūst debesīs tūlīt pēc nāves. Patiesībā viņi guļ kapos, līdz Jēzus tos atkal uzmodinās dzīvībai (Daniēla 12: 13; Jāņa 5: 28-29; 6: 40; Atklāsmes 6: 11; 14: 13). Cilvēkam nav nemirstīgas dvēseles – nemirstīgs ir vienīgi Dievs (1. Timotejam 6: 16). Mirušie taisnie nemirstību saņems, atnākot Jēzum Kristum (1. Korintiešiem 15: 51-55).

Jēdziens par *nemirstīgu dvēseli* jeb *dvēseles nemirstību* Bībelē neparādās nevienu pašu reizi. Arī jūdi Jēzus Kristus laikā vēl neticēja nemirstīgai dvēselei. „Pirmais drošais nemirstības uzskata pārstāvis rabīnu vidū, cik redzam, ir bijis Rabbi Johanans Zakajs ap 80. gadu pēc Kristus” (H. L. Strack / P. Billerbeck, *A Commentary to the New Testament, Elucidated from the Talmud and the Midrasch*, C. H. Beck'sche Publishing Co. Bookstore, 1926, Ceturtais izdevums, IV.2. sējums, 1131. lpp.)

Teologi, sākot ar Justīnu Mocekli 2. gadsimtā un beidzot ar Karlu Bārtu (1886 – 1968), atkal un atkal ir uzsvēruši, ka šī ir pagānu mācība:

“Ja jūs iepazīstaties ar cilvēkiem, kuri sevi sauc par kristiešiem un noliedz mirušo augšāmcelšanos, apgalvodami, ka to dvēseles tikšot paņemtas debesīs tūlīt pēc nāves, tad neuzskatiet viņus par kristiešiem” (Justīns, “Dialogs”, LXXX, 3.4, II, 32. – 35. lpp.)

“Trešajā gadsimtā šis Platona uzskats par nemirstību pamazām iezagās katoļu baznīcā, sajaukdamies ar kristīgo ticību augšāmcelšanai, līdz Piektajā Laterānas koncilā 1515. gadā tas tika paaugstināts par Baznīcas dogmu... Arī rekviēma iestādījums (dievkalpojums mirušajiem) un mācība par šķīstītavu jeb elles ugunīm jāsaprot šajā pat sakarā.” (Osterloh-Engelland, *Biblical Theological Hand Dictionary*, Göttingen, 1964, 626. lpp.)

Kādus piecus gadus vēlāk uz jauno Baznīcas dogmu asiem vārdiem reaģēja Mārtiņš Luters: “Tādā veidā viņš (pāvests) tagad patiesi meistarīgi ir pieņēmis svēto lēmumu, ka cilvēka dvēsele ir nemirstīga... un vēl smalkākus lēmumus, kas tik ļoti piederas pāvesta Baznīcai, kura vāc cilvēku fantāzijas un velna doktrīnas, tajā pat laikā mīdīdama kājām Kristus mācības un izskauzdama patiesību.” (Martin Luther, *Assertio omnium articolorum*, German Edition, 1520)

Daudzi ievērojami protestantu teologi šo mācību ir atmetuši:

“Jaunā Derība nerunā par dvēseles nemirstību – tā sludina augšāmcelšanos no mirušajiem.”
(Ralf Luther, *A New Testament Dictionary*, Furche Publishing Company, Hamburg, 1966, 15. lpp)

“Kāda šajā dzīvē ir kristīgās cerības jēga? Dzīve pēc nāves? ... Nabaga dvēselīte, kas lidinās virs kapa un tiek kaut kur glabāta nemirstīgai dzīvei? Tā dzīvi pēc nāves iztēlojās pagāni. Taču tā nav kristieša cerība. Es ticu miesas augšāmcelšanai.” (Karl Barth, *An Outline of Dogmatics*, Kohlhammer Publishing Company, Stuttgart, 1947, 180. lpp.)

Šī doktrīna ir pretrunīga arī pašā katoļu baznīcā:

“Vai tiešām pāri paliek nemirstīga dvēsele, kas pārdzīvo ķermeņa nāvi? Tā grieķu filozofi centās izskaidrot un attaisnot miršanu, taču tagad mēs zinām, ka cilvēka sadalīšana miesā un dvēselē nav pieņemama, ka cilvēks ir nedalāms veselums un ka nāve ir kaut kas noslēdzošs, kas skar visu personu.” (Klaus Breuning, Catholic theologian, “*What really matters*”, Patmos Publishing Company, Düsseldorf, 1978, 68. lpp.)

UZVARETĀJS

Atklāsmes 19: 11-21

Tēli un simboli:

Balts zirgs (11. pants; Atklāsmes 6: 2)

Dieva Vārds (13. pants – Jāņa 1: 1-14)

Ass zobens (15. pants – Atklāsmes 2: 12; Ebrejiem 4: 12)

Dzelzs zizlis (15. pants – Psalmi 2: 9; Atklāsmes 2: 27)

Dieva dusmu kvēle (15. pants – Atklāsmes 14: 10)

Vīnspiede (15. pants – Atklāsmes 14: 17-20)

Pārējie tika nogalināti (21. pants – Jeremijas 25: 30-33)

Visi putni, kas lido augstu debesīs (17. pants – Atklāsmes 8: 13)

Ugunīga sēra ezers (20. pants – Atklāsmes 21: 8)

Turpmākie tēli bieži ir izmantoti, iemiesodamies pazīstamās tautas pasakās: ķēniņa dēls jāņ uz zirga, cīnās ar pūķi un ļaunajiem spēkiem, atbrīvo princesi un aizved to uz sava tēva pili. Tātad Jānis redz jātnieku baltā zirgā, kas izauļo no šobrīd atvērtajām debesīm. Tam uz baltiem zirgiem seko debesu karaspēks, tērpts smalkās baltās drēbēs. Tas ir Jēzus Kristus, kas nāk otrreiz kopā ar saviem eņģeļiem – šoreiz ne kā nevarīgs cilvēks, bet kā ķēniņu Ķēniņš.

Tālākajos pantos atkārtoti parādās uz Jēzu attiecinātie iepriekšējo nodaļu simboli. Uzticīgais, Taisnais un Patiesais – tie ir viņa vārdi jeb raksturojums. Bez tam Jēzum ir arī uz sāniem rakstīts vārds, ko nezina neviens, izņemot viņu pašu. Tas netieši norāda uz tiesu, kuras spriedumu Jēzus Kristus tagad gatavojas izpildīt. Līdz šim debesu un zemes būtnes viņu ir pazinušas tikai kā Radītāju un Glābēju, taču tagad viņš nāk kā Tiesnesis un gatavojas veikt darbu, kas viņam nav

raksturīgs (Jesajas 28: 21-22) – tiesāt visu pasauli. Neviens cilvēks nespēj viņa priekšā paslēpies, jo Kunga acis redz visu. Viņa spriedumi ir neatsaucami (dzelzs rīkste) un nav vairs maināmi.

Asinis uz Ķēniņa tērpa ir viņa paša asinis. Jēzus ir upurējis sevi cilvēku grēku dēļ, sagādājot tiem iespēju iegūt mūžīgu dzīvību. Visiem tiem, kuri no šī upura ir atteikušies, tagad ir pašiem jāpastāv par saviem grēkiem. Tā Jēzus Kristus ir noteicis dzīvības un nāves jautājumu.

Kristum ir vēl viens nosaukums – Dieva Vārds. Vecās Derības laikos Dievs runāja uz cilvēkiem ar praviešu starpniecību, taču tad, kad uz šo zemi nāca Jēzus, Dievs runāja caur viņu (Ebrejiem 1: 1-2). Tādējādi Jēzus Kristus kļuva par dzīvu, staigājošu Dieva Vārdu (Jāņa 1: 1-14). Šis vārds nav nenožīmīga saruna pie kafijas tases – tas ir asāks par divasmeņu zobenu (Ebrejiem 4: 12). Šeit lietotais grieķu vārds apzīmē kaujas ieroci. Dieva Vārds ir par to asāks un pāršķel jebko. Jānis atklāsmē redz šādu zobenu izejam no Jēzus Kristus mutes. Šis lielais, smagais ierocis iet cauri jebkurām bruņām, tam nespēj pretī stāties neviens cits zobens. Jēzum pietiek pateikt tikai vienu vārdu, un visiem dižajiem un varenajiem bezpalīdzīgi jāmirst (21. pants; 2. Timotejam 2: 8).

Vienkāršajiem ļaudīm kari parasti nesuši tikai nāvi un postu. Ļoti maz ir politiķu un ģenerāļu, kuri kaujās bijuši gatavi riskēt paši ar savu dzīvību, tāpēc lielie un varenie šeit minēti pirmie. Šoreiz viņi nevar izsprukt. Tie nevar izvairīties no Jēzus Kristus tiesas – viņiem nāksies atskaitīties ķēniņu Ķēniņa priekšā.

Lai gan Bābele ir izpostīta, politiskās varas (jūras zvērs un zemes zvērs) turpina pulcināt karaspēku cīņā pret Jēzu Kristu. Pēc pasauli pārvaldošās reliģiskās organizācijas iznīcināšanas tiek plānots beidzot pilnīgi atbrīvoties gan no uzticīgajiem, gan no paša Dieva. Taču ļauno daļa ir sērā degošais uguns ezers. Lai cik stipri tie izskatītos un cik iespaidīgi izturētos, Dieva priekšā tie līdzinās salmu lellēm, kas vienkārši paņemtas un iemestas ugunī.

Uguns ezers, tāpat kā pārējie izteiksmīgie Atklāsmes grāmatas tēli, ir ainojums. Divi zvēri neapzīmē atsevišķus cilvēkus, bet organizācijas, un tās neiznīcinās cilvēki – gadsimtiem ilgo šo varu pastāvēšanu noslēgs Jēzus Kristus atnākšana. Tā mums arī jāsaprot izteiciens: “Viņi abi dzīvi tika iemesti ugunīgā sēra ezerā”. Uguns ezers ir otrā nāve (Atklāsmes 20: 14; 21: 8). Nāve ir pretēja dzīvībai, tā ir esamības beigas. Arī citas bezdievīgās organizācijas un varas vienkārši pārstās eksistēt. Tas, kas iemests uguns ezerā, uz mūžiem izgaist – kā vulkāna krāterī. Arī nāve pati beigās tiks tur iemesta (Atklāsmes 20: 14). Nāve beidzas ar otro nāvi, tas ir, tā tiks izgaistināta uz visiem laikiem (Jesajas 25: 8; 1. Korintiešiem 15: 26, 55).

Tiem, kas šīs organizācijas vadījuši – šeit viņi nosaukti par ķēniņiem, virsniekiem, lielajiem un varenajiem – ir jāmirst no viena vienīga Jēzus Kristus vārda, tāpat kā visiem citiem bezdievīgajiem (Jeremijas 25: 33). Dieva tiesā tiem vairs nav nekādu privilēģiju; spriedums visiem ir vienāds. Kāds eņģelis sauc augstu gaisā riņķojošos putnus ēst viņu līķus. Ir piepildījies ceturtās taures laikā lidojošās būtnes izteiktais paredzējums (Atklāsmes 8: 13).

PĀRDOMĀM

Kā es jūtos, skatot šīs drūmās ainas? Kādēļ Jēzum Kristum tā ir jādara?

Kādēļ man tomēr ir iemesls priecāties?

TŪKSTOŠGADE UN BEZDIEVĪGO AUGŠĀMCELŠANĀS

Atklāsmes 20: 1-10

Tēli un simboli:

Liela ķēde un bezdibenis (1. pants – 2. Pētera 2: 4)

Tūkstoš gadu (1. pants – Jesajas 24: 1-6, 19-22)

Tiesa (4. pants – 1. Korintiešiem 6: 2-3)

Gogs un Magogs (8. pants – Ecehiēla 38. nodaļa)

Uguns no debesīm (9. pants – Jesajas 47: 14; Maleahija 3: 19, 21; Psalmi 37: 2; 145: 20; Obadjas 1: 15-16)

Dzīvības grāmata (12. pants – 2. Mozus 32: 32-33; Psalmi 69: 29; Daniēla 12: 1)

Rakstu ruļļi (12. pants – Daniēla 7: 9-10)

Grūti atrast citu Bībeles tēmu, kas mūsdienu literatūrā būtu nozīmīgāka par beigu laiku un Atklāsmes grāmatas 20. nodaļā minēto tūkstošgadi. Diskusijas notiek par zelta laikmetu, paradīzes apstākļiem vai visu pasauli aptverošu *Miera valsti*, jo sātans ir saistīts un vairs nevar cilvēkus kārdināt. Tomēr šo dažādo interpretāciju autori Bībelē ir izlasījuši vairāk nekā Jānis tur uzrakstījis, it īpaši ņemot vērā, ka šie tūkstoš gadi ir minēti tikai Atklāsmes 20. nodaļā.

Apustulis redzēja, ka sātans tiks uz tūkstoš gadiem saistīts, iemests bezdibenī, un vairs nevarēs nevienu kārdināt. Ko tas nozīmē zemei un tās iemītniekiem? Atbildi iegūstam kopsakarā ar šajā laikā notiekošo, kā tas izteikts citās Bībeles vietās:

- *1. Tesalonīkiešiem 4: 15-17:* Jēzum Kristum atnākot, vispirms tiek piecelti mirušie uzticīgie. Pēc tam tiek pārvērsti dzīvie uzticīgie, un abas grupas kopā tiek aizrautas gaisā pretī Kungam. Tātad pēc Jēzus Kristus otrās atnākšanas uz zemes vairs nav neviena ticīgā.
- *Lūkas 17: 26-30:* Visi bezdievīgie Jēzus Kristus otrās atnākšanas laikā nomirs (lasi arī Cefanjas 1: 2-3 un Atklāsmes 14: 14-20). Visu bezdievīgo nāve īpaši parādīta pantos pirms pašas 20. nodaļas (Atklāsmes 19: 17-21). Šeit nav runa par ierobežotu cilvēku daudzumu, bet par visiem *pārējiem* – brīvajiem un vergiem, mazajiem un lielajiem.

Kristus otrās atnākšanas laikā ir tikai divas ļaunžu grupas – ticīgie un neticīgie. Nekur nav pieminēta kāda trešā grupa, kura līdz Jēzus atnākšanai vēl būtu neatgrieziesies un palikusi neitrāla – cilvēki, kas nav Kristus sekotāji, bet nav arī antikrista piekritēji, un kuriem tāpēc turpmāk būtu dāvāta īpaša iespēja. Tāpat maz kas ir teikts par ebreju īpašo lomu šajos notikumos. Laiku beigās arī šīs tautas ļaudis nostāsies vienā vai otrā pusē, piederdami izglābtajiem vai pazudušajiem.

Atklāsmes grāmata aino tikai divas grupas – Jeruzāleme vai Bābele, kristieši vai antikristieši, apzīmogotie vai zvēra zīmes nesēji, Dieva kalpi vai zvēra pielūdzēji, Jēra sekotāji vai pūķa piekritēji. Pēdējie Atklāsmes grāmatā ainotie notikumi pasauli polarizēs.

Saskaņā ar 4.-6. pantā rakstīto, uzticīgie tiks atdzīvināti (kas teikts arī 1. Tesalonīķiešiem 4: 15-17) un valdīs kopā ar Kristu tūkstoš gadu. Viņu augšāmcelšanās ir nosaukta par *pirmo augšāmcelšanos*. Tie, kas tad tiek augšāmcelti, ir nosaukti par laimīgiem un svētiem – viņi priecājas par izglābšanu, pieder Dievam un viņam kalpo. Otrajai nāvei vairs nav varas pār viņiem (šī otrā nāve ir mūžīgā nāve).

Ja ir pirmā augšāmcelšanās, tad jābūt arī otrajai. Tā kā visi uzticīgie ir pacelti debesīs jau Jēzus Kristus atnākšanas laikā, runa var būt vienīgi par bezdievīgajiem, kuri miruši pirms Kristus atnākšanas, un bezdievīgajiem, kas miruši viņa atnākšanas laikā. Šo cilvēku atdzīvināšana notiek pēc tūkstoš gadiem (Atklāsmes 20: 5). Tā ir augšāmcelšana notiesāšanai (Jāņa 5: 28-29), jo šie ļaudis nav *laimīgi un svēti* – tie ir nolemti otrajai nāvei.

Tātad, Jēzum Kristum atnākot, visi uzticīgie tiks pacelti uz debesīm, un visi dzīvie bezdievīgie nomirs. Tā kā bezdievīgie tiks uzmodināti tikai pēc tūkstoš gadiem, tad šo tūkstoš gadu laikā zeme būs tukša. Runājot simbolos, sātana rokas būs sasietas. Viņš vairs nevarēs nevienu maldināt (Atklāsmes 20: 2-3). Šajā laikā zeme ir smagi izpostīta. Raugoties no debesīm, tā izskatās kā tumšs bezdibenis (salīdzini ar 1. Mozus 1: 2; Jeremijas 4: 23-26).

Tā kā sātans tagad ir sodīts ar bezdarbību, viņam tūkstoš gadu laikā jāpārdomā, kur novedusi viņa valdīšana.

Pār ko valdīs uzticīgie šajā laikā (4. pants), ja visi bezdievīgie ir miruši? Grieķu vārds *basileuo* burtiski nozīmē “būt vai kļūt par ķēniņu, valdīt vai saņemt valdnieka tiesības”. Šis vārds attiecas ne tik daudz uz pakļautajiem – ar to vairāk tiek apzīmēta ķēnišķīgas cieņas iegūšana. Zemes dzīves laikā uzticīgos vardarbīgi laikabiedri bieži apspieda, vajāja vai pat nokāva, taču tagad tie ir līdzvaldnieki kopā ar Kristu, ķēniņi un ķēniņienes. Citiem vārdiem sakot, neviens nekad viņus vairs neapspiedīs, neaplaupīs un neatņems tiem brīvību. Arī tas jau ir vēstīts iepriekš Daniēla 7: 17-18, 27: ilgu laiku *mazais rags*, pretkristīgā vara, ir vajājusi *Visaugstā svētos*. Taču kopā ar *Cilvēka Dēlu* (tas ir, Jēzu Kristu) viņi saņems valstību, varu un godību, bet viņu pretiniekus Dievs sodīs. Virs zemes Jēzus Kristus sekotāji bieži ir bijuši nekas līdzciltveku acīs. Dieva valstībā viņi būs ķēnišķīgas būtnes, kuras cienīs visa nekritisī pasaule.

Lai gan vārds *basileuo* vairāk runā par ķēnišķīgu cieņu, nevis valdīšanu pār citiem, Visumā pēc bezdievīgo nāves tomēr ir arī citas būtnes. Jēzus Kristus valda ne tikai pār šo zemi: saskaņā ar Pāvila teikto 1. Korintiešiem 4: 9, uzticīgie piedalās *izrādē* arī visa kosmosa priekšā. Pāvils, visticamāk, domāja par gladiatoru sacensībām Romā. Šo sacensību uzvarētāji varēja tikt pieņemti Impērijas gvardē, iegūstot lielāku cieņu par parastiem skatītājiem. Visi tie, kas šīs zemes arēnā uzvarējuši ticības kaujā, kļūs par Jēzus Kristus tuvākajiem sekotājiem un kopā ar viņu pārvaldīs Visumu.

Tādējādi izglābtie sēdēs troņos tiesāt visu pasauli, un pat eņģeļus (4. pants; 1. Korintiešiem 6: 2-3). Šajā procesā uzticīgajiem kļūs skaidrs, kāpēc, piemēram, viens cilvēks ir uzmodināts mūžīgai dzīvei un tagad atrodas debesīs, bet cits gājis bojā. Ikviens atzīs, ka Dieva spriedumi par cilvēkiem un eņģeļiem ir taisni. Nevienam nepaliks nekādas šaubas vai neatbildēti jautājumi.

Šajā laikā neizglābtie joprojām ir miruši (5. pants). Kad pēc tūkstoš gadiem bezdievīgie tiek atdzīvināti, sātana rokas vairs nav saistītas. Viņš visu laikmetu neticīgos (tik daudz kā smiltis jūrā – Atklāsmes 20: 7-8) musinās ieņemt Jauno Jeruzālemi, kura kopā ar uzticīgajiem un Jēzu Kristu tikko nonākusi no debesīm (Atklāsmes 21: 2).

Par šiem notikumiem vēstīts jau Jesajas 24: 1-6 un 19-22: Dievs zemi iztukšos un izpostīs, jo cilvēks ir pārkāpis viņa likumu, izmainījis viņa būvlietas un lauza mūžīgo derību. Augstmaņu

pulks un zemes ķēniņi tiks ieslēgti cietumā, lai pēc ilga laika tiktu tiesāti. Arī šis pravietojums ir pretrunā viedoklim par tūkstošgadi kā *Miera valstību* uz mūsu zemes.

Attiecībā uz 7.-9. pantā minēto Gogu un Magogu jāņem vērā, ka Vecās Derības pravietojumi ir dažāda veida. Izraēla tautas nākotnes aprakstos Dievs bieži ir iezīmējis divas iespējas, kuras atkarīgas no cilvēku izvēles (piemēram, 5. Mozus 28. nodaļa). Šos paredzējumus sauc par *nosacījumu pravietojumiem*. Daļa šo pravietojumu nevar piepildīties burtiski, jo Izraēls kā tauta Jēzu Kristu nepieņēma par Mesiju. Taču šie paredzējumi tā dēļ nav kļuvuši spēkā neesoši – tie tiek piepildīti simboliskā nozīmē. Ecehiēla grāmatā minētais Gogs un Magogs vairs nav vēsturiskas tautas, kas uzbrūk Palestīnā esošajai Jeruzālemei, bet, saskaņā ar Atklāsmes 20. nodaļu, sātana un visu laiku bezdievīgo ļaunību attēlojums, kuri pēc tūkstošgades vēlas ieņemt no debesīm nonākušo Jauno Jeruzālemi (Atklāsmes 21: 2).

Jānis nepaskaidro, kāpēc un kā sātans apmāna bezdievīgos. Viņš tikai vēro: tūkstošgades beigās mirušie bezdievīgie kļūst dzīvi (5. pants), sātans kļūst brīvs un musina ļaudis cīnīties pret Jeruzālemi. Pirms šī notikuma risinās 11.-13. pantos aprakstītā tiesa.

Kā rāda daudzi Bībeles teksti, ebreji ne vienmēr par notikumiem ziņo precīzi hronoloģiskā secībā. Arī Jānis bieži kādu svarīgu lietu atstāj apraksta beigās, lai nesamezglotu stāstījuma pavedienu, noslēgumā atklādams būtiskas detaļas un sniegdams tuvāku skaidrojumu. Šāds stils ir izplatīts visā Bībelē. Atklāsmes 20. nodaļā 9. pants vēsta par bezdievīgo iznīcināšanu, tiem cenšoties uzbrukt Jaunajai Jeruzālemei, bet 11.-15. pants atkāpjas pagātnē, citā redzējumā vēlreiz un detalizētāk aprakstot bezdievīgo tiesāšanu.

Šajā vīzijā Jānis redz uzmodinātos mirušos stāvam Dieva troņa priekšā. Debess un zeme ir *aizbēgušas* no viņa klātbūtnes. Cilvēkiem vairs nav nevienas vietas, kur paslēpties.

Tie tiek tiesāti *pēc viņu darbiem*. Ikviens, kurš netiek atrasts ierakstīts Dzīvības grāmatā, izcieš otro nāvi, kuru simbolizē uguns ezers (14.-15. pants). Cilvēki saņem to pašu, ko pirms tūkstoš gadiem uz mūžiem iznīcinātās bezdievīgās organizācijas un varas. Tas, kurš atsakās pieņemt Jēzu Kristu par savu Glābēju, pilnīgi droši tiks izdzēsts no Dzīvības grāmatas (2. Mozus 32: 32-33; Psalmi 69: 29). Šādam cilvēkam tiesā par savu dzīvi jāatbild pašam ar savu dzīvību, un viņš tiks tiesāts pēc saviem darbiem. Tiesa būs jāpiedzīvo ikvienam (Romiešiem 2: 15-16). Beigās visiem kļūs skaidrs, kāpēc vieni ir saņēmuši Dieva dāvināto mūžīgo dzīvību, bet citi – atteikušies no šīs dāvanas, negribēdami tikt pasludinātiem par taisniem Dieva priekšā, kā dēļ viņiem tagad pašiem jāpastāvas par saviem darbiem. Šis ir tas brīdis, kad visa radība loka ceļus Dieva priekšā un atzīst, ka Jēzus Kristus ir Kungs (Filipiešiem 2: 9-11; Atklāsmes 5: 13).

Taču pēc tam, kad bezdievīgajiem ir kļuvis skaidrs viņu liktenis – nevis mūžīgā dzīvība, bet vien mūžīga nāve, tos sagrābj milzīgs naidis. Visu laikmetu neticīgie sātana vadībā mēģina ieņemt Jauno Jeruzālemi, ar to parādot, ka Dieva spriedums ir pareizs un ka viņi nekad nemainīsies, pat atklājoties Dieva varenībai, mīlestībai un taisnīgumam.

Uguns no debesīm izjauc uzbrucēju plānus. Neprātīgais gājiens beidzas nožēlojami. Uzticīgajiem Jeruzālemē nav no kā baidīties, jo Dievs pilnībā pārvalda situāciju. Viens signāls no viņa puses, un bezdievīgo vairs nav. Uzbrucējus aprij uguns, kā to jau norādījuši Vecās Derības pravieši (Jesajas 47: 14; Maleahija 3: 19, 21). Uguns ezers Atklāsmes 20: 9 gan ir attēlots savādāk, taču tā ir tā pati otrā nāve, nevis vēl kāda trešā (Atklāsmes 20: 14; 21: 8). Nekas netiek minēts par bezdievīgo cilvēku mūžīgu mocīšanu – uguns tos *aprija* (9. pants). Grēka sekas nav mūžīgas ciešanas, bet gan nāve (Romiešiem 6: 23). Arī pati nāve *mirs* otrajā nāvē (14. pants), tas ir, arī tā tiks iznīcināta (1. Korintiešiem 15: 26).

Tiesas uguns no debesīm ne tikai aprij bezdievīgos – ap tiem esošā zeme un debess arī netiek taupītas. Arī tās sadegs kopā visu, ko cilvēks tur saslējis. Pat elementi, kā tajā laikā sauca uguni, zemi, gaisu un ūdeni, izkusīs milzīgajā karstumā (2. Pētera 3: 7, 10-12; Jesajas 51: 6, 16). Šajā laikā uzticīgie Jaunajā Jeruzālemē jūtas tikpat droši kā Noa ar savu ģimeni šķirstā. Kad tiesas uguns nodzīsīs, viņus gaidīs Jaunā zeme un Jaunās debesis, liekot nobālēt visām atmiņām par to, kas bijis (2. Pētera 3: 13; Jesajas 65: 17; Atklāsmes 21: 1).

Atklāsmes grāmatas tiesas ainas ir tiešām iespaidīgas; Dievs nevēlas, lai mēs būtu neziņā par to, kas notiks. Viņš vēlas izskaust grēku un ļaunumu uz visiem laikiem. Tikai tad pienāks gals ciešanām un nāvei. Tādēļ viņam ir jāspriež tiesa. Tādēļ viņš vēlas, lai visi cilvēki pieņemtu piedošanu un atbrīvošanu. Taču Dievs neuzspiež mūžīgo dzīvību nevienam, kas to nevēlas. Viņš mūs mīl tik ļoti, ka ļauj izvēlēties, un viņam ļoti sāp, ja izvēlamies nāvi (Ecehiēla 33: 11).

Beigu laiks

- Jēzus Kristus atnākšana
- Uzticīgo augšāmcelšanās (1. augšāmcelšanās)
- Dzīvo uzticīgo pārvēršana
- Uzticīgo pacelšana debesīs
- Bezdievīgo nāve
- Sātana saistīšana

Tūkstošgade

- Uzticīgie atrodas debesīs
- Bezdievīgie ir miruši
- Sātans ir saistīts un sodīts ar bezdarbību
- Zeme ir izpostīta pēdējās sērgās

Mūžība

- Jaunā Jeruzāleme nokāpj no debesīm
- Bezdievīgo augšāmcelšanās (2. augšāmcelšanās)
- Sātans tiek atbrīvots un musina bezdievīgos
- Uzbrukums Jaunajai Jeruzālemei

- Uguns no debesīm aprij bezdievīgos
- Jaunā zeme

Trešā atkāpe

KĀ TAD ĪSTI IR AR TO ELLI?

Daudziem kristiešiem ir bijušas problēmas ar elli. Viduslaikos jūtīgi cilvēki pat ir veikuši pašnāvības, jo nav spējuši panest *Dieva tā Kunga* nežēlīgi atriebīgo tēlu. Arī mūsdienās ļaudis apšaubā, vai Dievs patiešām ir mīlestība, ja viņš var cilvēkus mūžīgi mocīt.

Kā izglābtie spēs priecāties par dzīvi uz Jaunās zemes, ja tajā pat laikā viņu mīļotie šausmīgi un nebeidzami cietīs? Kā mīlošs Dievs var atļaut maziem bērniem ciest mūžīgas sāpes tikai tādēļ, ka viņi ir bezdievīgi audzināti? Kā taisns Dievs var nemītīgi sodīt humānistu elles ugunīs, ja tas ir darījis tikai labu, vienīgi nav ticējis viņam? Kā Dievs var gaidīt mūsu mīlestību, ja viņš pieprasa: “Mīli mani, citādi es tevi mūžīgi spīdzināšu”?

Uzskats, ka Dievs nebeidzami mocīs cilvēkus ellē, neatbilst daudziem Bībeles pamatprincipiem:

- Dievs ir mīlestība (1. Jāņa 4: 16), tādēļ teorija par bezgalīgām mokām neiederas Bībelē atklātajā Dieva raksturojumā.
- Dievs ir taisnīgs (Atklāsmes 15: 3-4). Ļaudis, kuri nav viņam ticējuši, bet dzīvojuši labu dzīvi, viņš nevar sodīt ar mūžīgām sāpēm tāpat kā rūdītus kriminālnoziedzniekus.
- Dievs vienīgais ir nemirstīgs (1. Timotejam 6: 16). Tātad cilvēks nav nemirstīga būtne, kurai vajadzētu ciest visu mūžību (uzticīgie nemirstību saņems kā dāvanu, Jēzum Kristum atnākot; bezdievīgie nekādu mūžīgu dzīvību nesaņems (1. Korintiešiem 15: 50). Mūžīgā dzīvība ir tikai savienībā ar Dievu. Tādēļ uzticīgie uz Jaunās zemes atkal un atkal nāks Dieva troņa priekšā (Atklāsmes 22: 2; Jesajas 66: 22-23). Pat bez jebkādas tiesas uguns bezdievīgajiem būtu jānomirst, jo tiem nebūs pieejas pie dzīvības koka.
- Grēka sekas nav mūžīga dzīve nebeidzamās mokās, bet vienkārši nāve (Romiešiem 6: 23). Ļaunie saņems mūžīgu sodu (Mateja 25: 46), nevis mūžīgu sodīšanu. Sods ir nāve.
- Par bezdievīgajiem ir teikts vienīgi tas, ka viņi tiks iemesti uguns ezerā (Atklāsmes 20: 15; 21: 8), nevis tiks nebeidzami mocīti. Tiesā tiem piespriedīs otro nāvi (Atklāsmes 20: 6, 14), un uguns viņus *apriš* (9. pants).
- Mirušie neko nezina, nejūt, nevēlas un nedara (Mācītājs 9: 5, 6, 10). Tātad tie nevar arī bezgalīgi ciest.
- Arī sātans beigās mirs (1. Mozus 3: 15; 1. Korintiešiem 15: 24).
- Dieva radītajā jaunajā pasaulē vairs nebūs ne ciešanu, ne sāpju, ne nāves (Atklāsmes 21: 1-5). Arī grēka vairs nebūs. Tātad tur nebūs arī ne mūžīgu moku vietas, ne vietas, kur dzīvot grēciniekiem, sātanam un dēmoni.

- Dieva tiesa notiks tikai pasaules beigās. Neviena cilvēks necieš ellē patlaban (2. Pētera 2: 9; Mateja 13: 40-42; 25: 31-46). Līdz tiesai mirušie guļ kapos (Jāņa 5: 28-29). Bībele viņu stāvokli apraksta kā miegu (Jāņa 11: 11-14).

Ir tikai divi jēdzieni, kas šķietami attiecas uz mūžīgo uguni: *Gehenna* un *uguns ezers*. *Gehenna* ir *Benhinoma* ieleja (Gehenna – grieķiski, Ben Hinom – ebrejiski), kas atrodas uz dienvidiem no Jeruzālemes, un kurā jūdi ik dienas gāza un dedzināja gružus un atkritumus. Viņiem tā bija pretīga tārpainu atkritumu, uguns un smirdoņas vieta.

Gan Jesaja (Jesajas 66: 24), gan Jēzus (Mateja 5: 27-30) šo atkritumu izgāztuvi izmantoja kā līdzību Dieva tiesai. Jēzus savus klausītājus aicina sargāties no grēka, lai tie netiktu izmesti atkritumu kaudzē pie Jeruzālemes mūriem. Protams, ļaudis šo līdzību uzreiz saprata, taču mēs ar tulkojumā lietoto vārdu *elle* gūstam pavisam citu priekšstatu, galīgi nepareizu.

Priekšstatus par elli visvairāk ir raisījis Jāņa Atklāsmes grāmatā lietotais jēdziens *uguns ezers*. Degošas izgāztuves aina arī nav jāsaprot burtiski. *Uguns ezers* un *Gehenna* aino vienu un to pašu. Tās abas ir atkritumu dedzināšanas vietas ārpus Jeruzālemes. Tur tiks iznīcināts viss ļaunums, kas uzkrājies pasaules vēstures laikā – visi bezdievīgie cilvēki, varas un organizācijas, sātans ar saviem dēmoni, un visbeidzot arī nāve un kops. Laiku beigās visi lielie dzīvības ienaidnieki tiks sadedzināti “vēstures izgāztuvē”. Ar šo pasākumu pasaule beidzot tiks atbrīvota uz visiem laikiem. Tā ir *otrā* nāve (Atklāsmes 20: 14). Tā kā uz Jaunās zemes nāves vairs nebūs, arī uguns ezeram pienāks beigas.

Izteiciens, ka uguns ezers degs “mūžu mūžos”, arī ir jāuztver kā gleznains izteiksmes līdzeklis. Grieķiski šeit lietots vārds *aeon*. Citās Bībeles vietās tas tulkots kā *pasaule* (Galatiešiem 1: 4). Tas var nozīmēt arī *ēra*. Burtiski šeit rakstīts *aionu aionos*, taču Luters to ir tulkojis kā *no mūžības līdz mūžībai*, tādējādi stiprinādam priekšstatu par mūžīgām mokām.

Aionu aionos ir tipisks ebreju izteiciens, līdzīgi *svētumu svētumam* (Ebrejiem 9: 3). Ar otro teicienu ir domāts *svētākais no visiem*, svētnīcas kalpošanas mērķis, vieta, kur cilvēks nostājas Dieva troņa priekšā, saņemdamais taisnību un žēlastību. Tieši tāpat *aionu aionos* nenozīmē vis absolūtu nebeidzamību, jo arī *aioniem* ir noslēgumi (Ebrejiem 9: 26 lasām *laiku beigās*). Līdzīgi vissvētākās vietas apzīmējumam, šis izteiciens nozīmē *aionu* mērķi, kad pasaule atrodas grēka vēstures beigu punktā un aust Dieva likuma laikmets. Dieva valstībā nav vietas nebeidzamām ciešanām un grēkam.

JAUNĀ ZEME UN JAUNĀ JERUZĀLEME

Atklāsmes 21: 1-22: 7

Tēli un simboli:

Jūra (1. pants – Daniēla 7: 3-7; Atklāsmes 13: 1; 1. Mozus 6: 5-7: 17)

Debesu Jeruzāleme (2. pants – Ebrejiem 11: 10)

A un O (6. pants – Atklāsmes 1: 8, 17, 18)

Jašma (11. pants – Atklāsmes 4: 3)

Divpadsmit dārgakmeņi pilsētas pamatos (19. un 20. pants – 2. Mozus 28: 15-21)

Saule un mēness (23. pants – Jesajas 60: 19-20)

Tautu un ķēniņu spožums un gods (24. un 26. pants – Jesajas 60: 11)

Dzīvības koks, divpadsmit augļi (22. nodaļas 2. pants – Jesajas 66: 22-23)

Redzēt Dieva vaigu (22. nodaļas 4. pants – 1. Timotejam 6: 16; Ījaba 19: 27)

Pilsētas mums bieži vien saistās ar stresu, troksni un netīrību. Mazāk dabas, vairāk betona, asfalta un bruģa. Mājas cieši viena pie otras, milzu nami, ceļu mudžeklis bez neviena koka. Nav brīnums, ka daudzi ilgojas pēc savas mājiņas laukos. Ar vārdu *paradīze* mēs nekādā gadījumā nedomājam milzu pilsētas, tāpēc arī Jaunā Jeruzāleme mēdz neatbilst kristiešu ilgām pēc uzticīgo mājokļa, īpaši rietumu zemēs.

No otras puses, tas, kurš, uzaudzis kādā tā dēvētās trešās pasaules zemē, noteikti priecātos mainīt savu kleķa vai skārda būdu pret apartamentiem ar mūsdienīgiem sanitārajiem mezgliem, elektrību un centrālapkuri. Bībeles laika cilvēkiem pilsēta bija kaut kas pievilcīgs, tā viņiem sniedza pajumti, drošību un labklājību. Tāpēc arī Dievs apustulim Jānim rāda Jauno Jeruzālemi kā paraugu tam, kas mūs sagaida uz Jaunās zemes. Šī ir Atklāsmes grāmatas kulminācija, cilvēces vēstures galamērķis.

Jānis skata jaunās debesis un Jauno zemi. Bijušās lietas ir pagājušas. Nav vairs ne zemes mākslīgo pavadoņu drizas debēs, ne vides piesārņojuma uz zemes, kas mums atgādinātu pagātni. Dievs mums, cilvēkiem, ļauj atkal sākt visu no jauna. Patmosas salā izsūtīto Jāni iepriecināja tas, ka vairs nav jūras, kas atdalītu cilvēkus vienu no otra, kas vētrās un bangās apdraudētu dzīvību. Turklāt Bībeles atklāsmēs jūra ir vieta, no kurienes rodas tirāni, bezdievīgās pasaules valstis, pretkristīgās varas. Plūdi ir arī sodīšanas simbols. Uz atjaunotās zemes upes un ezeri vairs neradīs nekādu postu – tie nozīmēs dzīvību (Atklāsmes 21: 1).

Jānis neiedziļinās paradīzes dabas brīnumos, jo viņa skats ir vērsts uz Jauno Jeruzālemi – *Miera pilsētu*, kura nonāk no debesīm uz zemi. Pirmajā brīdī viņam nenāk prātā labāks salīdzinājums par līgavu, kas saposusies kāzām. Viņš dzird balsi no troņa sakām, ka turpmāk šī pilsēta būs Dieva mājoklis pie cilvēkiem. Uz Jaunās zemes nekas mūs vairs nešķirs no Dieva. Tas tiek pastiprināts, trešajā pantā trīs reizes atkārtojot: *pie, kopā, ar*. Vairs neplūdīs asaras, mūs vairs nemocīs ciešanas un sāpes, jo Dievs visu ir darījis jaunu. Viņš turēs savu vārdu (4. un 5. pants). Viņš mūs arī iedrošina, ka otrreiz vairs cilvēks nekritīs (Nahuma 1: 9).

Konteksts atklāj, ka runātājs no troņa ir pats Jēzus Kristus, jo viņš sevi nosauc par A un O – iesākumu un beigām (atbilstoši grieķu alfabētam). Tāpat kā viņš pie krusta pateica: „Ir piepildīts!” (Jāņa 19: 30; burtiski *mērķis ir sasniegts*), tā arī tagad viņš saka: “Ir izdarīts!” – tas nozīmē, ka pravietojumi ir piepildīti. Viss, ko Dievs caur praviešiem pasludinājis, tagad ir izpildīts. Viņš ir izpildījis savu solījumu, un visi tie, kuri ilgojušies pēc mūžīgas dzīves kopā ar Dievu, būs mūžīgi ar viņu. Šo cilvēku *slāpes pēc dzīvības* ir remdētas (6. pants).

Tie, kuri nav uzdrošinājušies spert soli, lai pieņemtu Jēzu Kristu par savu Glābēju, kuri nav vēlējušies ticēt Dievam vai pārstājuši ticēt, kuri zaimojoši pretojušies viņam un nav ņēmuši vērā viņa likumus, tie piedzīvos otro nāvi (8. pants).

Pēc tam apustulis redz Jauno Jeruzālemi nonākam uz zemi. Šajā atklāsmē uzmanība ne tik daudz pievērsta Dieva un cilvēku attiecībām kā mājokļa vietai. Lai gan Jānis mēģina aprakstīt

pilsētu, viņam grūti atrast pietiekami iespaidīgus salīdzinājumus, lai skatu būtu iespējams izteikt vārdos.

Jeruzāleme izstaro Dieva godību, kuru Jānis salīdzina ar kristālu un jašmu, tā laika vērtīgākajiem dārgakmeņiem, mirdzošiem viskošākajās krāsās. Svarīgākais tomēr ir tas, ka tur mājo pats Dievs – kā reiz tuksneša *saiešanas teltī* izraēliešu nometnes vidū.

144 olekšu augstais mūris (virs 66 metriem) aino drošību un aizsardzību. Tas apņēma visus uzticīgos un saistās ar skaitli 144 000 (12 reiz 12 – pabeigtības simbols; Atklāsmes 7: 4-8). Divpadsmit Izraēla ciltis apzīmē Dieva ļaudis, un vārdi uz vārtiem liecina, ka pa tiem var ieiet ikviens, kurš tiem pieder un kuram ir Jēzus Kristus sekotāja uzvedība jeb raksturs. Ik trīs vārti ir vērsti uz vienu debespusi. *Trīs* nozīmē pilnīgu piekļuvi, un četras debespuses rāda, ka šī pilsēta ir atvērta visām tautām un visiem ļaudīm (25. pants).

Aizsargmūra pamati ir divpadsmit apustuļu mācības. Ikviens, kurš seko apustuļu teiktajam, atradīsies mūra drošajā pusē. Pamatu divpadsmit dārgakmeņos atrodama līdzība ar izraēliešu augstā priesteru krūšu uzliktni. Viņš nesa Izraēla bērnu divpadsmit cilšu vārdus, turēdams uzticīgos pie savas sirds. Šādā veidā Vecās Derības uzticīgie ļaudis un viņu sludināšana izrotā Jaunās Derības vēsti, divpadsmit apustuļu mācības. Bībeles divas daļas nav atdalāmas.

Pilsētas platums, augstums un garums ir vienādi. Varētu iztēloties, ka šeit domāta terasēs izkārtota piramīdas veida pilsēta, kuras virsotnē atrodas Dieva tronis, taču šie skaitļi var arī norādīt uz kubu. Izraēliešu dievnama vissvētākajai vietai arī bija kuba forma. Tagad visa Jaunā Jeruzāleme ir vissvētākā vieta, Dieva mājoklis, tādēļ tajā vairs nav nepieciešams atrasties templim (22. pants), turklāt arī salīdzināšanas kalpošana vairs nav nepieciešama.

Tā kā kubam ir divpadsmit šķautnes, un katra no šīm šķautnēm ir 12 000 *stadiju* gara (2200 kilometru), kopā sanāk 144 000 – simboliskais izglābto skaits. Tāpat kā 12 reiz 12 reiz 100 Atklāsmes 7: 4-6 uzsver, ka neviens no apzīmogotajiem un tāpēc Dieva aizsardzībā esošajiem uzticīgajiem nepazudīs, arī šis skaitlis vēsta, ka Jaunā Jeruzāleme ir ideāla mājvieta uzticīgajiem, kur visiem pietiek vietas.

Jānim ir ļoti grūti aprakstīt materiālu, no kā pilsēta celta. Viņš runā par zeltu, kas izskatās kā tīrs, caurspīdīgs stikls. Šādā materiālā gaisma tiek lauza, izspīdot varavīksnes krāsās. Varavīksne ir Dieva derības zīme. Tas atklāj, ka Jaunajā Jeruzālemē nav tumšu nostūru vai drūmu kaktu. Visur būs gaisma, jo Dieva un Jēzus Kristus godība visu izgaismo, tāpēc saule un mēness kā gaismas avoti dienai un naktij vairs nav nepieciešami (23. pants). Nav vairs nekādas tumsas.

24. un 26. pants ir Vecās Derības izteicieni. Tie nozīmē, ka tagad Jeruzāleme ir vispievilcīgākā un brīnišķīgākā vieta uz zemes, kurā ikviens jūtas kā mājās. Tomēr nepārprotams 8. panta sprieduma atkārtojums izslēdz iespēju tur atrasties tiem, kuri noraidījuši Dieva piedāvājumu. Ar to apustulis netieši mēģina sacīt: “Vērsies pie Jēzus šodien, lai tev tas viss neietu secen! Ja tu redzētu šo pilsētu, kā es to redzu, tu darītu visu iespējamo, lai tur nokļūtu.”

Jānis redz no Dieva troņa izplūstam dzīvā ūdens upi. Visa dzīvība nāk no Dieva, pat uz atjaunotās zemes. Izglābtajiem pašiem par sevi nav nemirstības, tāpēc tie pie Dieva troņa viņu pielūgt ierodas ne tikai katru sabatu, bet arī katra mēneša sākumā, lai ēstu dzīvības koka augļus (Atklāsmes 22: 2; Jesajas 66: 22-23). Tie apstiprina, ka Dievs joprojām ir dzīvības avots.

Izglābtajiem uz pieres ir viņa vārds – tas nozīmē, ka tie ir Dieva īpašums. Dieva raksturs ir arī viņu raksturs. Tiem ir atļauts redzēt viņa seju, pēc kā tie visu laiku ilgojušies (1. Korintiešiem 13: 12; Ījaba 19: 25-27). Grēks vairs nešķir cilvēku no Dieva un Glābēja.

Jēzus Kristus, mūs iedrošinādams, vēlreiz apstiprina tikko rādītās atjaunotās zemes ainas, vēstīdams: “Šie vārdi ir uzticami un patiesi”. Tas, ko Jānis redzēja, vairs nav tālā nākotnē. Pirmajiem notikumiem jārisinās visai drīz. Atklāsmes grāmata ietver laiku no pirmkristiešiem līdz pasaules vēstures beigām. Ikviens, kas *tur* Jāņa uzrakstīto, nosaukts par *laimīgu*, tātad Atklāsmes grāmata nav domāta tikai beigu laika kristiešiem. Ikvienam skan nepārprotamais trīs reizes atkārtotais atgādinājums par negaidīti ātru notikumu pavērsienu: “Es nāku drīz” (7., 12. un 20. pants).

PĀRDOMĀM

Ko es visvairāk sagaidu no atjaunotās zemes?

PĒDĒJIE VĀRDI

Atklāsmes 22: 6-11

Tēli un simboli:

Lai nelietīgais vēl dara nelietības (11. pants – Amosa 8: 11-12; Atklāsmes 15: 8)

Suņi (15. pants - Filipiešiem 3: 2)

Mirdzošā Rīta Zvaigzne (16. pants – 4. Mozus 24: 17; 2. Pētera 1: 19)

Pielikt un atņemt (18.-19. pants – 1. Korintiešiem 4: 6; Sakāmvārdi 30: 5-6)

Pēdējiem vārdiem bieži ir lielāka nozīme kā līdz tam visas dzīves laikā teiktajam. Arī Atklāsmes grāmatas (un visas Bībeles) pēdējie vārdi vēršas pie lasītāja ar dedzīgu lūgumu un nozīmīgu aicinājumu.

Jānim atkal tiek norādīts pielūgt Dievu un tikai Dievu (8. un 9. pants). Nav jāgodā ne cilvēki, ne dievi, ne eņģeļi, metoties zemē viņu priekšā – vienīgi Radītājs ir pielūgsmes cienīgs. Šeit mēs atkal dzirdam caurvijamies Atklāsmes grāmatas galveno tēmu: “Bīstieties Dievu un slavējiet Viņu!” (Atklāsmes 14: 7).

Kad Jānis trešo reizi ir dzirdējis, ka rādītie notikumi sāksies drīz, Jēzus Kristus runā par brīdi, pēc kura vairs nebūs iespējama nekāda atgriešanās (11. pants). Pienāks brīdis, kad pārbaudes laiks beigsies. Līdz tam ikvienu, kurš pieņem Jēzu Kristu par savu Glābēju, Dievs apzīmogos kā savu īpašumu un izglābs, tādēļ šāds cilvēks turpinās staigāt kopā ar Kristu līdz viņa atnākšanai. Tie, kas nevēlēsies savu dzīvi mainīt, pēc tam varbūt arī meklēs Dievu, bet vairs viņu neatradīs. Tie vairs nespēs saprast, ko Dievs vēlas viņiem teikt. Tas notiks īsi pirms Jēzus Kristus

atgriešanās, pirms zemi skars septiņas sērgas, jo tad vairs neviens nevarēs Debesu svētnīcā lūgt piedošanu (Atklāsmes 15: 8).

Šī cilvēces sadalīšana divās grupās kļūst vēl skaidrāka gaidāmās tiesas sakarā (12. pants). Pirmajā grupā esošie cilvēki būs mazgājuši savas drēbes – tas ir, pieņēmuši Jēzus Kristus upuri, tādēļ viņu grēki ir piedoti (14. pants) un tie saņems mūžīgu dzīvi Jaunajā Jeruzālemē. Taču citi paliks ārpusē, jo tie nav Dievam ne lūguši piedošanu par saviem grēkiem (1. Jāņa 1 9), nedz arī izteikuši vēlmi iegūt tīrību no visas netaisnības (15. pants), tāpēc viņiem par izdarītajiem grēkiem ir jāatbild pašiem ar savu dzīvību.

Mūsu ziņā ir izvēlēties – palikt tumsā vai ļaut Jēzum Kristum būt par mūsu spožo Rīta Zvaigzni, jaunas dienas pieteicēju (16. pants). Tāpēc draudze un Svētais gars aicina visus cilvēkus nākt pie Jēzus Kristus, lai saņemtu mūžīgu dzīvi (17. pants). Tā ir Dieva dāvana. Ikviens, kurš vēlas, var to saņemt par velti. Upuri, svētceļojumi, meditācija, labas dzīves varoņdarbi, bezgalīga lūgšanu atkārtošana un sevis nosodīšana – nekas no tā nav nepieciešams, lai izkarotu Dieva labvēlību. Viņš jau sen ir nostājies mūsu pusē un caur Jēzu Kristu piedāvā mums visu grēku piedošanu un mūžīgo dzīvību – bez jebkādiem ieguldījumiem no mūsu puses; mums tikai jāvērsas pie viņa, lai šo dāvanu pieņemtu.

Tas arī ir evaņģēlijs jeb labā vēsts: ceļš augšup pie Dieva mums nav jāizcīna ar reliģiskiem centieniem, jo pats Dievs Jēzus Kristus personā nāk pie mums. Mums nav jāatstrādā sods par saviem pārkāpumiem, jo sods ir uzlikts viņam (Jesajas 53: 4-6). Mums nav jābaidās no nāves, jo Jēzus Kristus mums ir uzdāvinājis mūžīgu dzīvi uz atjaunotās zemes kopā ar Dievu.

Lai gan ceļš uz glābšanu ir tik viegls, cilvēks ceļā uz Debesīm atkal un atkal ir iestarpinājis savu pūļu pakāpienus. Tāpēc arī Jānis mūs brīdina no kaut kā pielikšanas Atklāsmes grāmatai vai atņemšanas no tās.

Patiesībā jau tas attiecas uz visām Bībeles grāmatām. Pāvils piekodina: “Neko vairāk par to, kas ir rakstīts” (1. Korintiešiem 4: 6). Lai ko arī cilvēks ticības jautājumos nedomātu esam pareizu vai mazāk nozīmīgu, vienīgi Dieva Vārds ir patiesības standarts. Jēzus pats ir lūgšanā sacījis: “Tavi vārdi ir patiesība” (Jāņa 17: 17). Patiesība ir tā, kas atbrīvo mūs no jebkuriem ticības jautājumos atkal un atkal uztiptiem ierobežojumiem un priekšrakstiem (Jāņa 8: 31-32).

Atklāsmes grāmata noslēdzas ar diženu piedāvājumu un brīdinājumu. Ikviens no mums, kurš to dzird vai lasa, sastopas ar izšķiršanos. Dievam nesagādā prieku mūsu nāve. Viņš vēlas, lai mēs izšķirtos par viņu, tātad par mūžīgu dzīvību (Ecehiēla 18: 23). Tas ir pats svarīgākais lēmums, kāds mums jāpieņem, un tas nosaka mūsu nākotni – vai tā nesīs izmisumu, vilšanos un nāvi, vai laimīgu dzīvi mūžībā. Tā ir tikai mūsu izvēle.

Katrs, kurš izvēlējies pieņemt Dieva augstsirdīgo piedāvājumu un raugās nākotnē cerīgi, var teikt kopā ar Jāni: “Āmen, nāc, Kungs Jēzu!”

Mans lēmums:

7. TĒMAS JAUTĀJUMI

1. Kā Jēzus savu draudzi nogādās pie sevis – slepeni vai kā līgavainis līgavu?

2. Kāpēc izcilas garīgas amatpersonas vai eņģeļus nedrīkst godināt, metoties ceļos?

3. Ko simbolizē uguns ezers?

4. Kas notiks tūkstošgades beigās?

5. Kādēļ Dievs radīs Jauno zemi un Jaunās debesis?

6. Kāda ir Atklāsmes grāmatas galvenā vēsts?

7. Ar kādu lēmumu jāstopas katram cilvēkam?

8. Jautājumi, kādi mācību gaitā man ir radušies:
